

РЕШЕНИЕ

№ 315

гр. Русе, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мария Велкова

Членове: Г.а Магардичиян
Боян Войков

при участието на секретаря Недялка Неделчева
като разгледа докладваното от Мария Велкова Въззивно гражданско дело № 20224500500389 по описа за 2022 година

Производството е по **чл.258 и сл. от ГПК**.

Постъпила е въззивна жалба от Г. А. Г. от гр.Русе чрез пълномощника му адв.Б. С. против решение № 451/15.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 5608/2021 г. по описа на Русенския районен съд, с което е отхвърлен предявеният от него против Д. Е. Д. иск с правно основание ч124 от ГПК във вр.чл.439 от с.з.- за установяване недължимост на вземане по издаден изпълнителен лист като погасено по давност.

Твърди се, че решението е неправилно като постановено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон по съображенията, изложени в жалбата. Претендира отмяна на решението и постановяване на ново, с което искът се уважи изцяло. Претендира и направените разноси за производството.

Ответникът по жалбата Д. Е. Д. чрез пълномощника си адв. К.К. е подал отговор по реда на чл.263 от ГПК, в който взема становище за неоснователност на жалбата. Счита обжалваното решение за правилно по подробно изложените съображения и иска същото да бъде потвърдено.

Претендира разноски за производството.

След преценка на доводите на страните и доказателствата по делото, въззивният съд приема следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в заканаустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд извършва служебно проверка на валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В изпълнение на правомощията си, визирани в горепосочената правна норма, въззивният съд констатира, че обжалвания съдебен акт е нищожен.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в правната теория и съдебната практика се приема, че такава е налице при липса на надлежно волеизявление на съдебния състав - когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неподписване на решението от мнозинството от съдийския състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита и по пътя на тълкуването; Нищожност на решението се приема да е налице и когато с него се постановява изпълнението на нещо, което е неизпълняемо, или когато се постановява изпълнение на действие, което е престъпление, включително и в случаите, когато съдебното решение постановява нещо, което противоречи на морала и добрите нрави.

В настоящият случай първоинстанционният съд не е спазил изискванията за форма на съдебното решение, регламентирани в чл.235 от ГПК.

Цитираната правна норма изисква изготвянето на съдебното решение в писмена форма. Това изискване в случая не е спазено. Обжалваният съдебен акт е изготвен в електронна форма, подписан с електронен подпис и е изпратен на въззивната инстанция на хартиен носител със заверката по чл.102а, ал.4 от ГПК- с характер на официален препис на документа.

Действително разпоредбата на чл.102а от ГПК сочи, че съдът издава актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални

действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин.

Наред с електронната форма за извършваните процесуални действия и издаване на актове, ГПК е запазил изискването крайните актове на съда /решения, определения, разпореждания/, да се създават и в още една форма - писмена /чл. 235, ал. 4 от ГПК/, като този писмен акт се изисква да се подпише от всички съдии, взели участие в постановяването му /чл. 236, ал. 3 от ГПК/.

Доколкото нормата на чл. 102а ал. 1 от ГПК е обща, касаеща всички актове и процесуални действия на съда, а нормите на чл. 235, ал. 4 от ГПК и чл. 236, ал. 3 от ГПК са специални правни норми и касаят само крайния акт на съда, следва да се приеме, че е налице изключението, визирано в чл.102а, ал.1, пред. последно от ГПК, поради което не е достатъчно акта да е създаден само в електронна форма, а за неговата валидност е необходимо да е спазена писмената форма със саморъчен подпис на съдията, който го е постановил.

В ГПК изискването само за електронна форма на крайния съдебен акт не е така ясно изразено, както в НПК-с промяната в чл. 310, която изисква присъдата да се изготвя в ЕИСС и да се подписва с квалифициран електронен подпис.

Чл.102а, ал.3 от ГПК установява, че електронните изявления на съдилищата трябва да отговарят на изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, но в процесуалният закон не е възпроизведена нормата на чл.3, ал.2 от ЗЕДЕУУ, съгласно която писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление, нито е налице изрично препращане към нея.

Процесуалния закон поставя ясно разграничение между процесуалните действия на страните, извършени в електронна форма и електронните изявления на съда. Разпоредбата на чл.102б от ГПК регламентира задължение на съда да приема процесуални действия в електронна форма, в т.ч. и електронните изявления, с които се извършват процесуални действия, когато са спазени изискванията на Регламент (ЕС) № 910/2014 и на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и изявленията са подписани с квалифициран електронен подпис, когато законът изисква

саморъчен подпис за валидността на определени изявления.

Аналогичен текст относно крайния акт съда в ГПК липсва, поради което настоящият състав счита, че формата за действителност на съдебното решение е писмена форма, с положен саморъчен подпис на постановилия го съдия, не създаден в електронна форма документ, подписан с КЕП.

Разграничението между електронната форма на актовете и писмената форма по смисъла на процесуалния закон като форма за валидност се извежда и от изискването на чл. 406, ал. 3 от ГПК относно извършването на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл. 408, ал. 1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл. 412, т. 12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл. 410 и чл. 417 от ГПК, което се потвърждава от изискването на чл. 418, ал. 2 от ГПК /норма, идентична с тази на чл. 406, ал. 3 от ГПК/.

Поради липса на изискуемата от закона форма обжалваното решение следва да се прогласи за нищожно и делото да се върне на Русенския районен съд за постановяване на ново решение.

По изложените съображения и на основание чл.270 от ГПК Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на решение №451/15.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 5608/2021 г. по описа на Русенския районен съд.

ВРЪЩА делото на Русенския районен съд за постановяване на ново решение.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____